

Sygn. akt: I C 2470/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

po rozpoznaniu 24 października 2022 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki A. S. kwotę 22100 (dwadzieścia dwa tysiące sto) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 28 listopada 2020 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki A. S. kwotę 5322 (pięć tysięcy trzysta dwadzieścia dwa) złote tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
3. nakazuje pobrać od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1824,70 (tysiąc osiemset dwadzieścia cztery złote siedemdziesiąt groszy) złote tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;
4. nakazuje zwrócić pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 88,08 (osiemdziesiąt osiem złotych osiem groszy) złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

Sygn. akt I C 2470/20

UZASADNIENIE

W pozwie z 14 grudnia 2020 roku A. S. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 22.100 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 listopada 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu podano, że dochodzone roszczenie pozostaje w związku ze szkodą jakiej powódka doznała w związku z kradzieżą stanowiącego jej własność pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) co miało miejsce w nocy z 30 na 31 maja 2020 roku. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania podnosząc, iż pojazd nie został skutecznie nabyty przez powódkę.

(pozew k. 4 -16)

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana podnosiła, że nie można jednoznacznie ustalić pochodzenia pojazdu więc nie jest możliwe potwierdzenie prawa własności pojazdu przez powódkę. Zdaniem pozwanego powódka nie wykazała, że skutecznie nabyła wskazany pojazd, oraz że nabycie nastąpiło w dobrej wierze. Pozwany podnosił, że faktura zakupu pojazdu zawiera nieprawdziwe informacje, zaś do faktycznego zakupu pojazdu doszło w P. a nie na terenie Francji, a faktycznym nabywcą był syn powódki. Z ostrożności procesowej strona pozwana kwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia oraz datę początkową biegu odsetek ustawowych.

(odpowiedź na pozew k. 95- 96)

Sąd ustalił, co następuje:

26 kwietnia 2017 roku powódka nabyła samochód osobowy marki M. (...) o numerze VIN (...), któremu wówczas był przypisany numer rejestracyjny (...) -YL.

(faktura nr (...) k. 19, tłumaczenie przysięgłe faktury k. 20)

W zakupie przedmiotowego pojazdu powódce pomagał jej syn M. S. (1). M. S. (1) skontaktował się ze znajomymi, którzy zajmują się sprzedażą samochodów i po paru dniach otrzymał ofertę na zakup tego samochodu. Właścicielem pojazdu był podmiot z Francji. M. S. (1) przedstawił ofertę powódce, a ta ją zaakceptowała. Samochód został zakupiony pod P. przy udziale przedsiębiorcy, który zajmował się importem pojazdów z zagranicy. Przedsiębiorca ten okazał M. S. (1) swoje umocowanie do sprzedaży pojazdu w imieniu francuskiego właściciela pojazdu. Do przedsiębiorstwa pod P. M. S. (2) pojechał razem ze znajomym, który przedstawił mu ofertę. Samochód po oględzinach i zapłacie został przetransportowany na lawecie do Ł.. Przy odbiorze samochodu M. S. (1) otrzymał dowód rejestracyjny, fakturę i jeden kluczyk. Zakupu dokonywał M. S. (1) po ustaleniu z powódką, za pieniądze powódki oraz na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez powódkę.

(zeznania świadka M. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 17 czerwca 2021 roku, płyta CD k. 124, adnotacja 00:04:55-00:17:07, zeznania powódki A. S. - protokół rozprawy z dnia 17 czerwca 2021 roku , płyta CD k. 124, adnotacja 00:18:04 – 00:22:01)

Powódka nie pojechała do P. dokonać zakupu auta, ponieważ miała chorego ojca i więcej czasu przebywała u niego nad morzem gdzie mieszka. Powódka potrzebowała drugiego auta ponieważ często podróżowała nad morze i chciała też używać pojazd synowi.

(zeznania powódki A. S. – protokół rozprawy z dnia 17 czerwca 2021 roku , płyta CD k. 124, adnotacja 00:18:04 -00:21:24)

13 czerwca 2017 roku pojazd został zarejestrowany w Polsce pod numerem rejestracyjnym (...). Po zarejestrowaniu pojazdu powódce wydano dowód rejestracyjny oraz kartę pojazdu. Ubezpieczeniem i rejestrowaniem pojazdu zajmował się M. S. (1).

(dowód rejestracyjny k. 21 i 22, karta pojazdu k. 23 i 24, wydruk historii pojazdu k. 25 – 27, zeznania powódki A. S. – protokół rozprawy z dnia 17 czerwca 2021 roku , płyta CD k. 124, adnotacja 00:18:04-00:21:24)

Powódka zawarła z (...) S.A. umowę ubezpieczenia autocasco przedmiotowego pojazdu na okres od 11 września 2019 roku do 10 września 2020 roku. Na jej potwierdzenie ubezpieczyciel wystawił polisę nr (...). Załącznikiem do umowy ubezpieczenia były Ogólne Warunki Ubezpieczeń Komunikacyjnych „ (...) , z myślą o aucie” obowiązujące od dnia 1 lipca 2019 roku.

(polisa k. 28, OWU k. 30- 61)

Zgodnie z treścią § 10 punkt 3 Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych „ (...) , z myślą o aucie” obowiązujących od dnia 1 lipca 2019 roku (...) odpowiada za szkody powstałe w okresie ubezpieczenia, polegające na uszkodzeniu, uszkodzeniu lub kradzieży pojazdu jego części lub wyposażenia , wskutek wszelkich zdarzeń z zastrzeżeniem wyłączeń odpowiedzialności przewidzianych w § 8 oraz w § 11 – 13 OWU.

W myśl § 29 punkt 5 OWU pozwany uzależnia wypłatę odszkodowania za szkody kradzieżowe od przeniesienia praw własności pojazdu na pozwanego, dostarczenia zaświadczenia o zawiadomieniu policji o kradzieży pojazdu oraz decyzji o wyrejestrowaniu pojazdu.

(OWU k. 30 – 61)

Pozwany przed ubezpieczeniem pojazdu nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do własności pojazdu.

(zeznania świadka M. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 17 czerwca 2021 roku , płyta CD k. 124, adnotacja 00:13:51 - 00:15:16)

30 maja 2020 roku M. S. (1), zaparkował pojazd, jak zwykle pod blokiem przy ulicy (...). Następnego dnia chcąc użyć samochód stwierdził, że pojazdu nie ma w miejscu gdzie został zaparkowany dzień wcześniej. Powódki w czasie kradzieży nie było w Ł..

M. S. (1) zawiadomił powódkę i wezwał Policję.

(zeznania świadka M. S. (2) – protokół rozprawy z dnia 17 czerwca 2021 roku, płyta CD k. 124, adnotacja 00:04:55-00:08:48, zeznania powódki A. S. – protokół rozprawy z dnia 17 czerwca 2021 roku, płyta CD k. 124, adnotacja 00:18:04 – 00:21:24)

Na co dzień samochodu używał M. S. (2). Policja po zgłoszeniu szukała samochodu, ale do dnia dzisiejszego go nie znalazła.

(zeznania świadka M. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 17 czerwca 2021 roku , płyta CD k. 124, adnotacja 00:04:55-00:08:48)

Po zgłoszeniu szkody powódka przekazała pozwanemu fotokopię dowodu rejestracyjnego, karty pojazdu oraz przesłała klucze do pojazdu.

(bezsporne)

Pozwany po zgłoszeniu szkody zarejestrował ją pod numerem (...) i w dniu 4 czerwca 2020 roku dokonał wyceny wartości skradzionego pojazdu z której wynika, że wartość pojazdu wynosi 22100 zł brutto.

Decyzją z 26 czerwca 2020 roku pozwany odmówił wypłaty odszkodowania na rzecz powódki powołując się na zapis § 29 punkt 5 OWU. Pozwany twierdził, że przeniesienie własności pojazdu jest niemożliwe gdyż w jego ocenie nie można potwierdzić jednoznacznie prawa własności do pojazdu przez powódkę. Odwołanie od powyższej decyzji nie zostało uwzględnione.

Pismem z 25 listopada 2020 roku powódka wystosowała do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty, w którym wezwała pozwanego do zapłaty na rzecz powódki kwoty 22.100 zł tytułem odszkodowania za szkodę z 31 maja 2020 roku w postaci kradzieży ww. pojazdu w terminie do 27 listopada 2020 roku. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi.

(dodatkowe informacje o szkodzie k. 63-65, pismo z 5 czerwca 2020 roku k. 66-67, kalkulacja k. 69- 71, decyzja z dnia 26 czerwca 2020 roku k. 75- 76, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy k. 77-79, decyzja z 14 lipca 2020 roku k. 80-81, wezwanie k. 83- 84, dowód nadania i potwierdzenia odbioru k. 85)

Pozwany odmówił powódce zawarcia umowy przeniesienia własności pojazdu marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...).

(bezsporne)

Decyzją z 23 listopada 2020 roku wydaną pod numerem (...).DC/. (...).2020.MZ Prezydent Miasta Ł. z powodu kradzieży wyrejestrował pojazd marki M. (...) uchylając dowód rejestracyjny, pozwolenie czasowe, tablice rejestracyjne oraz nalepkę kontrolną.

(decyzja z 23 listopada 2020 roku k. 82)

Wartość pojazdu marki M. (...) o nr VIN (...) o numerze rejestracyjnym (...) według stanu na 31 maja 2020 roku z uwzględnieniem treści ogólnych warunków ubezpieczeń komunikacyjnych „ (...) z myślą o aucie” z uwzględnieniem korekt zarówno dodatnich jak i ujemnych wynikających z zasad wycen pojazdów wynosi w europejskim systemie eksperckim E. 22100 zł brutto.

(pisemna opinia biegłego z zakresu wyceny pojazdów, oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych pojazdów G. P. k. 129 -138)

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd poczynił na podstawie dowodów z dokumentów, zeznań świadka M. S. (1), przesłuchania powódki i opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych pojazdów G. P.. Sąd uznał opinię za w pełni logiczną i przekonująco uzasadnioną, zaś wnioski płynące z tej opinii przyjął za własne ustalenia. Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Zgodnie z § 2 pkt 1 w/w przepisu, świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Okolicznością bezsporną między stronami w przedmiotowej sprawie był fakt, że strona pozwana na podstawie umowy autocasco potwierdzonej polisą numer (...) objęła ochroną ubezpieczeniową samochód powódki marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...) w okresie ubezpieczenia od 11 września 2019 roku do 10 września 2020 roku, zobowiązując się między innymi do wypłaty odszkodowania, w razie kradzieży tego pojazdu w tym okresie czasu, a powódka opłaciła z tego tytułu stronie pozwanej należną składkę.

Zgodnie z art. 384 § 1 k.c., ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy.

Integralną część umowy ubezpieczenia autocasco zawartej między stronami, stanowiły zatem ogólne warunki ubezpieczenia strony pozwanej „ (...) z myślą o aucie”. W tych ogólnych warunkach ubezpieczenia strona pozwana określiła w § 29 zasady uzyskania odszkodowania w przypadku szkody kradzieżowej. I tak w myśl pkt 5 § 29 pozwany uzależnił wypłatę odszkodowania za szkody kradzieżowe od przeniesienia praw własności pojazdu na pozwanego, dostarczenia zaświadczenia o zawiadomieniu policji o kradzieży pojazdu oraz decyzji o wyrejestrowaniu pojazdu. Strona pozwana nie podpisała umowy przeniesienia własności pojazdu podnosząc zarzut braku udowodnienia skutecznego nabycia pojazdu przez powódkę.

W celu oceny skuteczności nabycia przez powódkę przedmiotowego samochodu należy w pierwszej kolejności ustalić właściwe prawo materialne w reżimie którego należy oceniać skuteczność zawartej umowy sprzedaży, albowiem powódka mająca miejsce rezydencji w Polsce nabywała pojazd od osoby prawnej z siedzibą we Francji.

Powyższą kwestię reguluje Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 593/2008 z 17 czerwca 2008 roku w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I). Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit a w zakresie, w jakim nie dokonano wyboru prawa właściwego dla umowy zgodnie z art. 3 Rozporządzenia i bez uszczerbku dla art. 5-8, prawo właściwe dla umowy sprzedaży towarów podlega prawu państwa, w którym sprzedawca ma miejsce zwykłego pobytu.

Z kolei stosownie do treści art. 6 ust. 1 Rozporządzenia Bez uszczerbku dla art. 5 i 7 umowa zawarta przez osobę fizyczną w celu, który można uznać za niezwiązany z jej działalnością gospodarczą lub zawodową ("konsument"), z inną osobą wykonującą działalność gospodarczą lub zawodową ("przedsiębiorca") podlega prawu państwa, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu, pod warunkiem że przedsiębiorca wykonuje swoją działalność gospodarczą lub zawodową w państwie, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu (litera a); lub w jakikolwiek sposób kieruje taką działalność do tego państwa lub do kilku państw z tym państwem włącznie; a umowa wchodzi w zakres tej działalności (litera b).

W niniejszej sprawie wątpliwości nie budzi, iż powódka nie nabywała pojazdu w ramach prowadzonej działalności, jednakże powyższe nie przesądza o zastosowaniu normy kolizyjnej z art. 6 Rozporządzenia, gdyż w przypadku niespełnienia warunków wskazanych w art. 6 ust. 1 lit. a i b prawo właściwe dla umowy między konsumentem a przedsiębiorcą ustala się zgodnie z art. 3 i 4.

Zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie nie ujawniły się przesłanki skłaniającej do uznania by sprzedawca wykonywał działalność w Polsce lub w jakikolwiek sposób kierował tę działalność do kilku krajów, w tym do Polski. Za powyższym zdaniem Sądu nie przemawia adnotacja wskazana w fakturze wskazująca o przeznaczeniu pojazdu na eksport.

Zdaniem Sądu łącznikiem prawa właściwego w niniejszej sprawie nie jest również art. 4 ust. 4 Rozporządzenia, albowiem zdaniem Sądu umowa nie cechuje się ściślejszym związkiem z Polską, aniżeli z Francją – chociażby wobec sporządzenia umowy w języku francuskim i zawarciu odniesienia do francuskiego C. de C.. Nie mniej jednak w celu umożliwienia zastosowania tego łącznika jest niemożność ustalenia prawa właściwego zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 Rozporządzenia – która to przeszkoda w niniejszej w sprawie nie wstępuje.

Z uwagi na powyższe Sąd ustalił, iż prawem właściwym dla oceny niniejszej umowy sprzedaży jest na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a Rozporządzenia prawo francuskie.

Umowa sprzedaży w prawie francuskim uregulowana jest we francuskim kodeksie cywilnym od art. 1582. Zgodnie zaś z art. 1583 francuskiego k.c. umowa sprzedaży jest zawarta między stronami, a własność zostają nabyta przez kupującego, z chwilą kiedy zostaną ustalone przedmiot i cena sprzedaży niezależnie od okoliczności czy cena została już zapłacona lub rzecz dostarczona. Zatem do nabycia doszło już w momencie zawarcia umowy między powódką a francuskim podmiotem sprzedającym pojazd. Natomiast nawet w przypadku przyjęcia, iż sprzedawca nie był właścicielem sprzedawanego pojazdu (co nie było podnoszone, ani tym bardziej wykazane w toku postępowania) należy zwrócić uwagę, iż stosownie do art. 2276 francuskiego k.c. właściciel rzeczy skradziony może dochodzić swoich praw do niej od osoby, w której rękach rzecz ta się znajduje jedynie w okresie 3 lat od kradzieży. Jako, że powódka zawarła umowę sprzedaży 26 kwietnia 2017 roku termin ten upływałby najpóźniej 26 kwietnia 2020 roku.

Na marginesie należy zwrócić uwagę, iż powyższe rozważania zachowują aktualność nawet w przypadku przyjęcia, iż prawem właściwym dla umowy sprzedaży byłoby prawo polskie.

W ocenie Sądu powyższy zarzut jest gołosłowny i nie znajduje potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym. Strona powodowa podnosząc powyższy zarzut powinna była go udowodnić a tego nie zrobiła. Pozwana nie

przedstawiła żadnego dowodu na poparcie swojego zarzutu. Co prawda pełnomocnik powódki podnosił, iż z faktury za pojazd wynika, iż do nabycia pojazdu doszło we Francji, podczas gdy z zeznań syna powódki (pełnomocnika przy dokonywaniu transakcji w imieniu powódki) wynikało, iż do zawarcia umowy doszło w P.. Należy jednak podkreślić, iż z przedstawionej faktury nie wynika, iż do zawarcia umowy doszło we Francji, ew. by syn powódki we Francji złożył właściwe oświadczenia woli w imieniu powódki w tym zakresie. Przedstawiona faktura została we wystawiona przez francuski podmiot i na terenie Francji, jednak w treści tej faktury nie jest wskazane miejsce sprzedaży, ani by obie strony zawierając umowę sprzedaży pojazdu znajdowały się na terenie Francji. Nadto syn powódki wyjaśnił, iż dokonując transakcji w imieniu sprzedawcy działał pośrednik w P. posiadający właściwe umocowanie. Nadto za bezpodstawny należało uznać zarzut by pojazd faktycznie zakupił syn powódki, jako że w toku postępowania wykazane, iż działał on jako pełnomocnik swojej matki.

Warto zwrócić uwagę na fakt, iż samochód ten po zakupieniu przez powódkę został skutecznie przez nią zarejestrowany w Polsce. Po zarejestrowaniu pojazdu powódce wydano dowód rejestracyjny oraz kartę pojazdu.

Co więcej pojazd po zarejestrowaniu został ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności AC przez stronę pozwaną na dowód czego pozwana wystawiła powódce polisę ubezpieczenia nr (...) nie kwestionując przy tym skuteczności nabycia własności pojazdu przez powódkę, czy też nie żądając żadnych dodatkowych dokumentów w tym zakresie.

Bez wątplenia warunkiem niezbędnym do rejestracji pojazdu i do jego ubezpieczenia było przedstawienie dowodu jego zakupu.

Jak widać ani starosta przy rejestracji pojazdu ani pozwany zakład ubezpieczeń w czasie zawierania umowy ubezpieczenia nie mieli wątpliwości co do tego czy powódce przysługuje prawo własności pojazdu.

W tych warunkach zarzut pozwanego nie mógł się ostać.

W toku niniejszej sprawy Sąd ustalił, w oparciu o wnioski opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów, oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych pojazdów G. P., że należne powodowi odszkodowanie ustalone zgodnie z uwzględnieniem treści ogólnych warunków ubezpieczeń komunikacyjnych „ (...) z myślą o aucie” , z uwzględnieniem korekt zarówno dodatnich jak i ujemnych wynikających z zasad wycen pojazdów wynosi w europejskim systemie eksperckim E. 22100 zł brutto.

Mając na uwadze powyższe Sąd w pkt 1 sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 22100 złotych orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

O odsetkach od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c., zgodnie z którym pozwany był zobowiązany spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zgłoszenia. Skoro zaś zgłoszenie szkody w niniejszej sprawie miało miejsce 4 czerwca 2020 roku to termin na spełnienie świadczenia przez pozwanego upływał znacznie wcześniej aniżeli termin od którego odsetek żądała powódka, zatem sąd również w tym zakresie uwzględnił powództwo w całości.

O kosztach postępowania w pkt 2 sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Pozwany przegrał sprawę w całości wobec czego winien on zwrócić powódce wszystkie celowo przez nią koszty dochodzenia praw.

Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5322 zł, na którą składa się opłata sądowa od pozwu w wysokości 1105 zł, koszt zastępstwa procesowego pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 3600 zł (ustalony na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015 roku), opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, wynagrodzenie biegłego w wysokości 600 zł.

W punkcie 3 wyroku Sąd wyroku Sąd nakazał na podstawie art. 113 u.k.s.c. zgodnie z zasadami odpowiedzialności za wynik procesu pobrać od pozwanej kwotę 1824,70 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa na wynagrodzeni tłumacza.

Na podstawie art. 80 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 84 ust. 2 u.k.s.c. w punkcie 4 sentencji wyroku Sąd nakazał zwrócić na rzecz pozwanego z funduszy Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 88,08 zł, tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego, zaksięgowanej pod pozycją 500071475998.